

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбъгъри
Плезънт
Мрачни дни

СОФИЯ, 2012

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT DARK DAYS

copyright © Derek Landy, 2010

Derek Landy asserts the moral right to be identified as the autor of this work.

All rights reserved.

Отпечатана в България.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

**СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
МРАЧНИ ДНИ**

с/о Anthea Agency

Copyright © 2012 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2011 Златка Паскалева

Редактор: © Мартина Попова

Художник на корицата: © Галина Василева

Английска, второ издание, 2012

Печатни коли 28

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел. +359 2 988 90 20

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-954-2908-24-1

Посвещавам тази книга на Лора

Без майтап, няма да пиша нищо забавно тук, защото, както е известно, ти си единственият човек на този свят, който не ме намира за смешен. Ама ни най-малко.

Всъщност аз съм СТРАШНО остроумен. Питай, когото искаш. итай сестра си. Тя смята, че с мен човек може направо ДА СИ КАПНЕ от смях. (Нали така смяташ, Кейти... ?)

Но, въпреки че определено не желаеш да признаеш гениалния ми хумористичен талант и категорично отказваш публично да заявиш факта, че се възхищаваш от всичко, което правя, все пак посвещавам тази книга на теб, защото без теб Скълдъгъри нямаше да има своята Валкирия.

Ти си моята най-добра приятелка, моята муза и аз ти дължа много.

(Разбира се, използвам „много“ изцяло фигуративно и изобщо не намерквам, че ще получиш процент от хонорарите).

1.

СКАРАБЕЙ

През цялото време, докато стоеше заключен в тясната си килия, Клемънт Скарабей мислеше единствено за убийства. Обичаше убийствата. Убийствата и дългите разходки бяха двете му любими занимания, когато беше по-млад. Често казваше, че би се разходил далеч, далеч, само, за да убие някого, както и че би убил за една хубава дълга разходка. Но след двеста години в малката килия, беше позагубил интерес към разходките. Страстта му към убийствата обаче се беше разгоряла по-силно от всякога.

Пуснаха го от затвора няколко дни предсрочно и той излезе под палецото слънце на Аризона. Ста-

рец. Бяха му отнели силата и без нея тялото му беше повехнало и остаряло. Умът му обаче си беше останал все така остър. Да, бяха се опитали да при-търпят и него, но не бяха успели, дори и след всичките тези години. Въпреки това, старостта изобщо не му допадаше. Мълчаливо си отбеляза колко време му трябваше да пресече шосето пред затвора и остана крайно недоволен от резултата.

Два часа стоя сам в зноя. Вятърът вдигаше прах и го хвърляше в очите му. Скарабей се огледа наоколо за нещо, което да убие, но после потисна порива си. Входът на затвора беше на хвърлей зад гърба му и навярно извършването на убийство пред самите очи на пазачите не беше най-добрата идея. Освен това магията още не се беше завърнала в тялото му, така че дори и в пустинята да се намереше нещо, заслужаващо да бъде убито, силно вероятно беше старец като него изобщо да не успее да се справи.

В треперещата мараня над жежкия пясък се замержеля черен силует, който постепенно изкрис-тализира във формата на черен, климатизиран авто-мобил. Автомобилът спря и от него бавно слезе друг мъж. На Скарабей беше необходима секунда, за да го разпознае.

– Защо не ме измъкна от тая дупка, да те вземат дяволите? – изръмжа. Звукът на гласа му го поти-сна още повече. Навън, на открито, далеч от капана на затвора, дори ръмженето му беше старческо и жалко.

Мъжът от автомобила сви рамене.

– Право да ти кажа, все се надявах, че ще пукнеш междувременно. Всъщност, сигурен ли си, че не си пукнал? Щото бая умрял ми се виждаш. Така си и смърдиш.

– Ще остана жив дотогава, докато не извърша онова, което трябва да бъде извършено.

Другият мъж кимна.

– За отмъщение мислиш, така си и знаех. Във всеки случай, Еакан Мериторий е мъртъв. Нефариан Серпин го уби. И на още неколцина им видяха сметката, докато ти беше затворен.

Скарабей присви очи.

– А Скълдъгъри Плезънт?

– Изчезна. Двама-трима Безлики минаха през едно порталче преди има-няма десетина месеца. Прогониха ги обратно, обаче те отмъкнаха скелета със себе си.

– Винаги пропускам веселбите – отвърна сериозно Скарабей.

– Приятелите му не са спрели да го търсят от тогава. Ако питаш мене, няма смисъл, щото със сигурност е мъртъв. Тоя път завинаги, искам да кажа. Ама може да извадиш късмет. Току-виж го намерили и го върнали, и тогава вече ти ще си го докопаш и ще си го убиеш по всички правила.

– Ами Гилд?

Двайсет и четири каратова усмивка лъсна насреща му.

– Той е новият Върховен маг на Ирландия. Главната ти мишена.

Скарабей усети гъдел, леко жуужене в костите си и сърцето му заби учестено. Това чувство показваше, че магията се завръща при него след всичките затворнически години. Постара се радостта да не проличи в сухия му, скърцащ глас:

– Не. Не е само той. Всички те са мишени. Ще ги накарам да си платят за стореното, до един да си платят. Светът ще рухне под нозете им заради онава, което ми причиниха.

– Имаш план, както усещам?

– Ще унищожя Убежището.

Мъжът от автомобила свали тъмните си очила и ги изтри с ръба на дрехата си.

– Малко помощ дали ще ти трябва, а?

Скарабей го фиксира подозрително.

– Нямам с какво да ти платя, а в отмъщението печалба няма.

– Нищо няма да ти искам, старче, за без парички, един вид. А и се сеещам за още хора, дето ще се навият да се включат. Всички имаме сметки за уреждане в Ирландия – Били Рей Сангуайн сложи обратно тъмните си очила и скри черните дупки, където някога са се намирали очите му. – На мене, например, една специална малка госпожичка не ми излиза от главата.

2.

НАПАДЕНИЕ У ДОМА

Той ѝ липсваше.

Липсваше ѝ гласът му, остроумията му, добронамерената му арогантност и най-вече онези моменти, в които я връхлиташе прозрението, че истински жива се чувстваше, само когато заставаше рамо до рамо с този мъртвец.

Той беше изчезнал преди около единайсет месеца, а Валкирия вече почти цяла година търсеше истинския му череп, за да може чрез него отново да отвори портала и да върне детектива обратно. Спеше, само когато се налагаше, и ядеше, само когато беше неизбежно. Беше се оставила търсенето да я погълне изцяло. Прекарваше все по-малко време с родители-

те си. Беше ходила до Германия, Франция и Русия. Беше разбивала изгнили врати и беше бягала по тъмни улички. Беше следвала уликите, както той я беше учил, и сега, най-сетне, беше близо до целта.

Веднъж Скълдъгъри ѝ беше казал, че главата на раменете му не е неговата истинска глава, а някаква чужда, която спечелил на покер. Беше казал още, че истинската му глава била открадната от гоблини, които я откъмнали и изчезнали с нея в нощта. Тогава не беше навлязъл в подробности, но впоследствие беше доразказал цялата история.

Преди двайсет години в малка черквичка нейде из ирландската провинция се появила напаст, която по всичко приличала на полтъргайт. Гневният дух сеел хаос, плашел местните хора до смърт и прогонвал полицията всеки път, когато се наканал да разнищи случая. Стар приятел на Скълдъгъри го повикал да провери нещата на място и Скълдъгъри се явил с ниско нахлупената си шапка и омотания до очите шал.

Първото нещо, което му станало ясно, било, че *изобщо* не става дума за полтъргайт. Второ, скоро схванал, че вероятно проблемът се причинява от гоблин, а още по-вероятно – от множество гоблини. Трето, установил, че зад олтара на черквичката – макар и сама по себе си малка и бедна – бил скрит масивен златен кръст, а ако на този свят има нещо, което гоблините обожават, това е златото.

– Всъщност, ако на този свят има нещо, което гоблините обожават – беше допълнил Скълдъгъри, – то

е да ядат малки бебета, но златото е второто им най-любимо нещо.

Гоблините се опитвали да изпоплашат всички, за да издебнат удобен момент, да изкъртят кръста и да офейкат с него. Скълдъгъри обаче се настанил в черквата и зачакал. За да минава времето по-бързо, потънал в нещо, подобно на медитативен транс, готов обаче да се пробуди на секундата, когато някой или нещо се доближи твърде много.

Първата нощ гоблините дошли, той скочил с крясъци и порой от огнени кълба, изкарал им акъла от страх и те си плюли на петите. Втората нощ пропъзели внимателно, като си шепнели един на друг, за да се подкрепят, а Скълдъгъри им излязъл в гръб, ревейки проклетия, и гоблините отново избягали, като плачели от ужас. На третата нощ обаче успели да го изненадат, защото вместо да се промъкнат в черквата, издебнали самия него и му грабнали главата, докато още бил потънал в транс си. Докато детективът разбере откъде му е дошло, гоблините били изчезнали яко дим, а Скълдъгъри нямал вече на какво да си слага шапката.

С чужда глава на раменете, той се заел да разследва случая и скоро установил, че гоблините налетели на магьосник на име Ларкс, който откраднал жалките им съкровища и ги препродал. Разследването приключило до тази точка, защото други неща излезли на дневен ред и отвлекли вниманието на Скълдъгъри. Той непрекъснато планирал да се върне към случая,

но така и не успял, затова всичко сега зависеше само от Валкирия.

Беше установила, че черепът бил купен от жена, която желаела да го поднесе като сватбен подарък на мъжа, с който ѝ предстояло да сключи брак – с две думи, готвела му безспорно неочаквана, макар и доста разстройваща изненада. По-късно жената използвала същия череп, за да размаже от бой и съответно да лиши по този начин от живот същия този свой злополучен съпруг, тъй като го хванала да краде от нея. Следствието по случая се водело от „смъртната“ полиция – Валкирия мразеше определението „смъртен“ – и черепът бил иззет в качеството му на веществено доказателство. Станал по-късно известен като Черепа на убийството, той успял някак да си проправи път до черния пазар и сменил четирима собственици, преди друг маг на име Умбра да усети следите от магия в него. Умбра купил черепа, но след година той се озовал в ръцете на Темза Чабон, контрабандист с лоша слава, безскрупулен дилър и една, накратко, силно съмнителна личност. Доколкото беше известно, черепът все още се намираще у него. Необходимо беше човек да положи значителни усилия да се установи връзка с Чабон и, за да го стори, Валкирия се беше принудила да използва непозволенни средства.

В момента непозволеното средство стоеше прегърбено на тротоара на пуста уличка с ръце в джобовете. Името му беше Сийлън. Навярно е бил на деветнайсет-двайсет години, когато е срещнал смъртта си.

Беше висок, чернокос, тънките му скули опъваха кожата на лицето. Проследи с очи Валкирия, докато тя го приближаваше, после бързо отвърна поглед встрани. Скоро щеше да мръкне. Сийлън сигурно огладняваше. Всички вампири огладняваха по това време.

– Уреди ли всичко? – попита Валкирия.

– Чабон ще се срещне с теб в десет часа – промърмори момчето-вамфир. – Утре сутринта. Площад „Бейли“, точно до Графтън Стрийт.

– Окей.

– Не закъснявай, няма да те чака.

– И си сигурен, че черепът е именно главата на Скълдъгъри?

– Така каза Чабон. Защо ти е толкова ценен този череп само не знам.

Валкирия кимна, но не отговори на въпроса. Не беше разказала на Сийлън за Котвата – предмет, който пребивава в една измерение, но принадлежи на друго. Не му беше съобщила, че порталите между измеренията се отварят именно с помощта на такива предмети, не си беше дала труд да му обяснява, че всичко, от което се нуждае, за да отвори портал близо до сегашното местонахождение на Скълдъгъри, беше истинската му глава и някой услужлив телепортатор. Телепортатор вече си имаше. Сега ѝ трябваше само черепът.

Сийлън вдигна очи към залязващото слънце.

– Време е да изчезвам. Става късно.

– Защо ми помагаш? – внезапно попита Валкирия.